

اختلال از هم پاشیدگی کودکی^۱

به طور مشخص، این اختلال تنها زمانی قابل تشخیص است که نشانه‌های آن پس از حداقل دو سال رشد بهنجار ظاهر شوند و شروع آن قبل از ده سالگی باشد. هرگاه دوره رشد بهنجار طولانی تر باشد (یعنی ۵ سال بیشتر)، برای ارزیابی وجود یک بیماری جسمانی، انجام معاینات کامل بدنی و عصبی ضرورت دارد. در بیشتر موارد شروع اختلال بین سن سه و چهار سالگی است و امکان دارد ناگهانی یا تدریجی باشد. نشانه‌های هشدار دهنده آن شامل، افزایش سطوح فعالیت‌ها، تحریک پذیری، اضطراب و سپس از دست دادن گفتار و سایر مهارت‌ها است. این احتمال وجود دارد که مهارت‌ها پس از وقوع بهبودی‌های بسیار محدودی در یک سطح بدون تغییر باقی بمانند. هر چند بهبودی قابل ملاحظه بندرت روی می‌دهد. این اختلال سیر پیوسته‌ای دارد و در بیشتر موارد در تمام طول عمر تداوم می‌یابد. مشکلات اجتماعی، ارتباطی و رفتاری در طول زندگی نسبتاً بدون تغییر باقی می‌مانند. در مورد شیوع این اختلال، می‌توان اظهار داشت که اختلال از هم پاشیدگی کودک بسیار نادر است و همچنانکه بیشتر ذکر شد، در پسران شیوع بیشتری دارد.

یکی از اختلال‌هایی که معمولاً با عقب ماندگی ذهنی شدید همراه است، اختلال از هم پاشیدگی کودکی است که در پسران شایعتر است. مهمترین مشخصه اختلال، واپس روی قابل ملاحظه در زمینه‌های متعددی از کارکردها در پی حداقل دو سال رشد بهنجار است. رشد بهنجار ظاهر آدر ارتباط کلامی و غیر کلامی متناسب با سن فرد، و روابط اجتماعی، بازی و رفتار انطباقی بازتاب می‌یابد. پس از دو سال اول زندگی (اما قبل از ده سالگی)، کودک حداقل دو مورد از موارد زیر، مهارت‌هایی را که کسب کرده است. از دیدگاه بالینی در حد قابل ملاحظه‌ای از دست می‌دهد:

زبان دریافتی یا بیانی، مهارت‌های اجتماعی یا رفتار انطباقی، کنترل ادرار یا مدفوع، بازی و مهارت‌های حرکتی، در افراد مبتلا، نارسایی‌های اجتماعی و ارتباطی و رفتاری مشاهده می‌شود. در تعامل اجتماعی و ارتباطات، اختلال کیفی رخ می‌دهد و الگوهای رفتاری، علائق و فعالیت‌های محدود، تکراری و کلیشه‌ای می‌شوند.

● تنظیم: فرزانه اسلامی
کارشناس ارشد کودکان استثنایی

زیر نویس:

1- childhood disintegrative disorder

انجمن روان پزشکی آمریکا، (۱۳۷۴). راهنمای تشخیصی و آماری اختلال‌های روانی (محمد رضا نیکخو و همکاران/ مترجمان).